

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Кидаючи ножі в людному шинку в Королівстві Злодіїв, ви можете бути одним з двох: вправним металником, що може виграти все, або поганим металником, якому нічого втрачати.

І хай ким ви були, знайте, що вам напевне бракує глазду.

Нія Басет страх як любила дураці.

А тому не варто дивуватися, що вона — разом зі своїми сестрами — метнула лезо просто в юрму довірливих завсідників. Ножі просвістіли один за одним — перший мало не стяв комусь вуха, другий ковзнув між пальцями чиєїсь простягнутої руки, третій відрізав кінчик запаленої сигари — і всі вони з мокрим ляском увігналися в яблуко, яке шинкар їв у протилежному кінці таверни.

І ключове тут слово *їв* — зважаючи на те, що тепер його найдок був пришпилений до стовпа поряд.

— Мій ніж влучив перший! — вигукнула Нія, крутнувшись до своїх двох сестер. Її серце закалатало від захвату. — Платіть!

— Боюся, що в тебе псується зір, дорогенька, — відказала Ларкира, поправляючи свою перлову маску. — Це моє лезо стримить посередині.

— Так, — погодилася Арабесса, — але ж це мій кинджал уп'явся найглибше, що означає...

— Нічого, — договорила Нія, відчуваючи, як у ній закипає роздратування. — Це не означає нічого.

— За умови, що ви мені тепер винні ще дві срібні монети, — сказала Арабесса, і її мідна маска заблищала у світлі смолоскипів. — Я розумію ваше небажання погоджуватися, але...

— ХТО ЦЕ СМІЄ КИДАТИ НОЖАМИ В МЕНЕ?! — проричав з-за шинквасу шинкар, спинивши суперечку, що інакше затяглася б надовго.

Шинок поринув у густу тишу; кожне обличчя в масці, що було в приміщенні, обернулося на галас.

— Це все вони! — чоловік у довгоносій масці вискнув з протилежного кінця кімнати, люто наставивши пальця на Нію та її сестер. — Вони раніше вже кидали їх у мене й прошили наскрізь мого капелюха.

— Добре, що капелюха, а не те, що в ньому, — буркнула Нія, примруживши очі на ябедника-підлизу.

Шинкар повільно обернувся до них, і натовп розійшовся у два боки, як розпірка в панчосі.

— Трясця, — пробурмотіла Нія.

— *Ти*, — прогарчав чоловік.

Хоч він і кременезний, однак перестрибнув через широкий шинквас навдивовижу спритно. Нія підвела очі, коли той випростався на повен зріст. Його постать здіймалася, як гора, м'язи на руках випиналися так, що він обітнув рукави на туніці й дав їм змогу бовтатися вільно, а шкіряна маска на обличчі майже зливалася з грубою поморщеною шкірою.

— А я гадала, що сьогодні ввечері ми вийдемо із цього шинку без бійки, — зітхнула Ларкира.

— Двері — це не єдиний спосіб вийти із шинку, — зауважила Арабесса, поглянувши вгору на крокви.

Нія простежила за її поглядом і знайшла дахове вікно, крізь яке було видно зоряний блиск світляків на печерній стелі Королівства Злодіїв.

— І справді не єдиний, — погодилася вона, усміхнувшись.

— То хто з вас трьох хоче першою поселитися в Тіні? — прогарчав наближаючись шинкар, і його важкі кроки струнули мостини.

— Ми хотіли б уточнити, — заговорила Арабесса, коли сестри позадували всі разом, — що цілилися не в тебе, а у твоє яблуко.

— Бо якби ти був мішенню, — додала Нія, — то опинився б у Тіні набагато швидше за нас.

— Не допомагає... — пробурмотіла Ларкира, коли чоловік, заревівши, кинувся вперед.

— Настав час для запасного виходу, — Арабесса з розбігу застрибнула на столик поряд, і її темно-синій костюм залиснів, немов свіжа кров у сяйві свічок. Ті, хто сиділи за столиком, відскочили назад, і вже за мить вона підстрибнула та, розхитавшись на балці, перелетіла з неї на крокви.

— Але ж наші ножі! — запротестувала Нія, зиркнувши повз нестямного чоловіка на полиск свого ножа, що й досі стирчав у шинку. — Я ж тільки недавно його вкрала.

— І ще вкрадеш набагато більше, — Ларкира підбрала свої спідниці й з граціозністю герцогині, якою вона й була, повторила відступ Арабесси.

Юрба схвально загуділа, побачивши білий блиск її панталон.

— Стережись! — крикнула Арабесса згори.

Навіть не бачачи кулака, Нія відчула, як він з розмаху летить до неї. І до того ж це не було звичайне відчуття, як-от дотик тіні, що падає на плече. Ні, це була здібність, що прийшла разом з тією магією, якою володіла Нія. Бо хоча Мусаїнині й не були на службі, магія Нії та її сестер ніколи не відпочивала. І якщо Арабесса була музиканткою, а Ларкира співачкою, то Нія — Нія була танцюристкою. І разом із цим даром вона отримала здібність робити чимало прекрасних і досить-таки жахливих учинків. Саме цієї миті Нія змогла відчутти енергію, яку випускала рука — кулак ще летів, а його тепло вже торкнулося шкіри. Рух був її покликанням, її справою життя — і саме тому вона встигла впасти та покотитися по підлозі, ледь-ледь ухилившись від удару, що, безумовно, розтрощив би їй щелепу й не дав сховатися під столом. Узуті ноги оточували її з усіх боків — як і запах просяклого пивом дерева та вологої тирси — коли вона чкурнула по землі крізь натовп, дякуючи вільним штанам, що полегшували їй рух.

Прошмигнувши під кількома столами, вона виринула поруч із чоловіком у довгоносій масці. Це він нещодавно втрутився в розмову.

— Яка приємна несподіванка, — посміхнулася вона по-зміїному.

Стукач підскачів і приготувався тікати, але Нія, яка завжди була швидша, вхопила його за комір. Не зводячи ока з шинкаря, який обходив набитий людьми шинок, шукаючи її, дівчина притягла чоловіка до стіни, явно наміряючись навчити його добрих манер.

— Я не вбиватиму тебе... поки що, — прошепотіла Нія. Запах сіна та гною вдарив їй у ніс — це був селянин. — Але хотіла б нагадати тобі одного віршика зі стародавнього королівства. Здогадуєшся, якого?

Чоловік швидко похитав головою, вирячивши очі: він подивився повз неї на велетенську постать, що, як відчувала спиною Нія, уже рухалася до них.

Її нарешті знайшли.

Але в неї ще лишався час.

— «Ті, хто вказує й підкликає, — почала Нія, — надто багато знають: вони знайдуть дорогу в Тінь, та з відтятими язиками». — Чоловік жалісливо вискнув, коли широка посмішка розплилася на її обличчі. — А тому краще мовчи та молися забутим богам, щоб наші дороги не перетнулися більше ніколи, — Нія відіпхнула невисокого чоловіка, а тоді швидко пірнула вниз, за мить до того, як кулак шинкаря мав зіткнутися з її головою. Натомість він влучив по оббитій шалівкою стіні — і та розкололася з гучним тріском.

— Пане, я впевнена, що ми могли б залагодити цю справу без насильства, — сказала Нія, так крутнувшись посеред кімнати, що завсідники розійшлися від них на всі боки.

— Це *ти* кидаєш ножами в мене!

— Пояснюю ще раз: у твоє яблуко.

Гарчання вирвалося шинкареві з горла, коли він з хруском заламав ніжку стільця, щербатий кінець якого явно мав провчити її. Гості загули від захвату — тут завжди радо вітали дармові розваги. Краєм ока Нія помітила, як завсідники перекладають з рук у руки гроші, роблячи ставки на те, хто з них двох візьме гору. І їй самій аж руки свербіли долучитися до цієї справи.

Але перш ніж Нія змогла, вона відчула, як ще одна постать швидко наближається до них.

— Ніхто, крім мене, не може нападати на мого брата! — крикнула здоровенна жінка в масці гуркотливим, як грім, голосом — і кинулася до Нії.

Рвучко відступивши вбік, Нія наморщилася: брат, вибравши саме цю мить для нападу, ввігнався у свою сестру. Шинок аж затрусився, коли ці двоє зіткнулися й голосно гупнулись на підлогу.

— Як чудово, що сестра і брат такі близькі, — сказала Нія.

Чуючи, як галасує юрба, під'юджуючи їх до бійки, велетні відпихали одне одного, щосили рвучись уперед: кожен бажав дістатися до дівчини першим.

Вібрації, які наповнили кімнату, пестили шкіру Нії, і її магія завирувала від захвату, відчувши новий заряд енергії. «Так, — вуркотала вона, — *ще більше...*» Нія могла б, відповівши на поклик, рухати своїм тілом так, щоб скувати всіх, хто на неї дивився. Однак, зціпивши зуби, вона стримала бажання випустити на волю свої сили, ще раз нагадавши собі, що нині Мусаї не на службі.

Цього вечора вони не були Скаженими Музами Короля Злодіїв, як дехто називав їх тут. Музами, яких засилали до тих, хто не бажав коритися своєму господареві. Цих бунтівників кидали в темниці або, ще гірше, приводили чекати на свою долю коло підніжжя трону короля. Ні, сьогодні Мусаї мали бути ніким — чи, точніше, усіма відразу. Вони мусили нічим не вирізнятися у своїх чудово зшитих костюмах. І хоча Королівство Злодіїв вже бачило вдосталь магії, зараз було б неумдро відкрито викладати всі свої карти.

Дари кожного були його візитною карткою, легко впізнаною рисою, а надто в такої сильної особи, як вона. І якщо хтось із присутніх побачить на власні очі виступ танцівниці Мусаї, то, цілком імовірно, помітить її подібність з дарами Нії.

А тому Нія натомість приструнила свою магію, яка завжди жадала вирватися на волю.

— Ігри скінчилися! — гукнула Арабесса зі свого місця на стельовій балці поряд з вікном у даху. Там вони з Ларкирою чекали на сестру.

— Блюзнірство! — крикнула Нія, пробираючись крізь тісний натовп. Перестрибнувши шинквас, вона опинилася посередині зали. — В ігор немає кінця, — вона обережно висмикнула позолочене руків'я свого ножа з дерев'яного стовпа — разом зі шматочком яблука, який прилип до кінчика леза.

— Будь ласка, не кажи нам, що ти змусила нас чекати на *це*, — застогнала Ларкира, перескочивши на найближчу балку вгорі.

— Я виграла! — Нія показала їм своє лезо. — І ви двоє це знаєте! А тому я не винна вам нічого.

— Присягаюся забутими богами!.. — Ларкира перекричала шалені вигуки, які здійнялися, бо близнята-велетні нарешті розплуталися й тепер могли підступити ближче до Нії. — Я дам тобі чотири срібні монети, якщо ти приволочиш сюди свій зад.

— Люба, — Арабесса втримала рівновагу, стоячи поруч із Ларкирою. — Не годуй, будь ласка, щура, якщо він уже встиг напаскудити у твоїй кухні.

— Щури — винахідливі, витривалі створіння! — крикнула Нія. — І до того ж ніхто тут не напаскудив...

Шинок вибухнув, а пляшки та склянки полетіли навсібіч: гіганти рвонули до центру. Нія закружляла, ухиляючись від скалок, що летіли з потрошеного дерева. Змогла оминути й хапучі пальці, коли, беркицьнувшись, знову впала між стільців і столів. Дівчина боляче вдарилася спиною об кут, але попри це пробивалася крізь біль, змушуючи себе рухатися далі. Вона котилася, аж поки не опинилася за перекинутим стільцем. Скрутившись калачиком, Нія відчула, як теплі

бризки рідини просочилися крізь її шовкову сорочку, і почувала, як скалки розбитого скла гучно ввігналися в дерев'яну дошку, за якою вона ховалася.

У всій залі запала тиша. Трунки пролилися на підлогу, а тоді...

Божевілля.

Немовби перші потрочені речі були тим запрошенням, на яке чекали бридкі завсідники, спалахнула нестямна бійка. Праворуч від Нії осадкувата жінка в масці папуги запустила стільцем у гурт людей, з якими сиділа разом. Їхні ігрові карти розлетілися на всі боки паперовим феєрверком.

Худа постать, вбрана в кольчугу, з розгону влетіла в натовп, що сплівся в боротьбі.

Нія зітхнула. Тепер вона офіційно більше нікого не цікавила.

«Як нудно», — подумала вона.

Може, й безглуздо бажати іншого, та попри це Нія точно не була дурна. Басети завжди знали, коли приходить кінець гостинності.

Нія, спіймавши погляд Ларкири, а тоді Арабесси, кивнула їм і простежила, як сестри перестрибнули балки назад до дахового вікна — спритні, немов ті злодійки, якими вони й були — і, розгойдавшись, вистрибнули крізь вузький отвір.

— Ні! — заревів шинкар, побачивши, що вони втекли. Він і його сестра вдарили кулаками в найближчий стовп, немов були готові обвалити всю стелю, аби накласти руки на когось з них.

Нія, скориставшись тим, що її сестри відвернули на себе увагу, прошмигнула через усю таверну й прослизнула крізь полотно, що завішувало вхід.